

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: NU SUSER DEN KOLDE OKTOBERBLÆST.

Citation: Kaalund, H. V.: "NU SUSER DEN KOLDE OKTOBERBLÆST.", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 117. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund01-shoot-workid66955/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Dér har Lyset Fristed fundet —
fryd Dig, det er ej forsvundet!
Du, som sørged ved dets Flugt,
fryd Dig, det er ikke slukt!
Hisset oppe i det Fjerne
paa den lille gyldne Stjerne
glimre end dets Straaler smukt.

NU SUSER DEN KOLDE OKTOBERBLÆST.

Nu suser den kolde Oktoberblæst
og voldsomt Egen bevæger —
o havde jeg nu en fyrig Hest,
o var jeg en lystig Jæger!

Om Stormen sused med Hagl og Sne,
om Solen brændte mig Kinden,
jeg vilde juble, jeg vilde le
og give min Sorg til Vinden.

Og skued jeg mægtig Usselhed
den Svage i Støv at bukke,
med Bøssen knalded jeg Høgen ned,
som vilde Duerne plukke.

Ja, var jeg en Jæger, da jog jeg hen,
Hallo! over vilden Slette!
For Horn og Bøsse jeg bytted min Pen,
det var noget Andet end Dette!

Hvor skulde jeg aande i dybe Drag
den styrkende Luft derude!
Hvor skulde jeg hilse den gryende Dag
og springe glad fra min Pude!

Og blev mig Barmen engang for fuld,
og smelted mig Vemods Lue,
jeg trængte dybest i Skovens Skjul,
at Ingen skulde det skue.

Jeg bøjed de vilde Grene ned,
som vilde mig Vejen spærre,
og langt fra Vrimlen jeg knæled ned
for Livets og Dødens Herre.

--- Og funkede Stjernen i Nattens Stund,
mens Verden hviled i Slummer,
da satte jeg Hornet for min Mund
og blæste min dulgte Kummer.

Naar Skov og Bakker gjentog dens Røst,
og dunkle, drømmende Dale,
maaske etsteds da et kjerligt Bryst
fortroligt fatted dens Tale.

— Og red til Marked jeg ind i By,
med Taske og Jægertrøje,
maaske ved Ledet i Morgengry
mig hilste et kjærligt Øje.

Jeg vilde dandse, jeg vilde le
og tømme det fyldte Bæger,
mens Landsbypigerne hvisked: Sé,
dér er den lystige Jæger!

— — —

DEN FIRBENEDE PROLETAR.

— — —

Sé Pudlen med det purrede Skind;
hvor bolttrer den sig med lystigt Sind
i Sneen derude paa Pladsen!
Det gaar afsted over Sten og Stok
med hele den brogede Hundeflok,
og Pudlen agerer Bajadsen.

Den er hverken vasket, redt eller kjæm't;
de lækre Retter blev aldrig gjemt
til den fra det rige Kjøkken;
ej véd den af Herre, Hus eller Hjem;
i Verden den ene maa fægte sig frem —
den blev ikke født til Lykken!